

Collette Snowden, Sally Lewis, *Mixed Messages: Public Communication About Higher Education and Non-traditional Students in Australia*
(Rozbieżne komunikaty: publiczna dyskusja na temat szkolnictwa wyższego a nietypowi studenci w Australii), „Higher Education” 2015, vol. 70, iss. 3, s. 585-599, DOI 10.1007/s10734-014-9858-2.

Autorki artykułu dotyczą ważnej kwestii związanej z wpływem informacji medialnej na wybór formy kształcenia na poziomie wyższym. Artykuł odnosi się do sytuacji rynku edukacyjnego w Australii i opiera na analizie treści przekazów medialnych oraz ich oddziaływania na frekwencję wyboru wskazanej formy kształcenia. Badaniem objęto dwa okresy:

1. styczeń – kwiecień 2009 (okres ten ujmuje także specyfikę i warunki globalnego kryzysu finansowego),

2. marzec – czerwiec 2010 (okres ten można określić jako następujący po kryzysie finansowym).

Dla pierwszego okresu charakterystyczny był przekaz medialny mówiący o niedoborze pracowników o odpowiednich umiejętnościach, redukcji zatrudnienia i mocnym ograniczeniu rynku pracy (co spowodowane było gwałtowną zmianą po komunikatach o boomie gospodarczym i wzroście ekonomicznym). Dodatkowo w australijskich mediach w tym czasie mocno nagłośniona była dyskusja na temat presji finansowej w szkolnictwie wyższym. Głównym przekazem medialnym dla tego okresu stało się motto: „Idź na studia, jeśli chcesz dostać pracę”.

Dla drugiego okresu, oprócz lekkiego ożywienia gospodarczego, charakterystyczne było także niestabilne otoczenie polityczne, nieprzychylnie ówczesnemu rządowi Australii. Na to wszystko nakładały się ponadto takie czynniki, jak presja na finansowanie szkolnictwa wyższego (w postaci wprowadzenia na poszczególne kierunki miejsc subsydiowanych przez państwo) oraz prognozowany niedobór umiejętności. W tym okresie głównym przekazem medialnym na temat szkół wyższych było: „Jest popyt w handlu (na absolwentów studiów zawodowych) i (pracodawcy) dobrze płacą”.

W omawianym artykule wskazuje się, że cechą specyficzną australijskiego systemu edukacji jest to, iż standardowe studia licencjackie trwają trzy lata, zaś studia zawodowe, np. w zakresie handlu – cztery lata. Kolejną cechą australijskiego systemu edukacji jest to, że to właśnie studia licencjackie uważane są za elitarne, na które w większości idą uczniowie bardziej uzdolnieni i z lepszymi wynikami na maturze (przeważnie także z bardziej majątnych rodzin). Jednocześnie studia te określane są jako bardziej teoretyczne niż w pełni przygotowujące do zawodu. Chociaż, co mocno zaakcentowały autorki, to właśnie absolwentów tych studiów (szczególnie z renomowanych ośrodków akademickich) wybierają jako przyszłych pracowników największe banki australijskie.

Dla kontrastu przedstawiono przekonania rozpowszechnione w społeczeństwie, jak i te kreowane przez media na temat studiów zawodowych (VET – Vocational Education). W powszechnej opinii ten poziom edukacji oferowany jest uczniom o gorszych wynikach maturalnych lub z uboższych rodzin. Uważa się też jednak, że to właśnie ten typ studiów cechuje bardziej zawodowy charakter i że są one dzięki temu bardziej dopasowane do potrzeb różnych pracodawców.

Autorki w podsumowaniu wskazują, że tak utrwalony obraz szkolnictwa wyższego nie sprzyja osobom z grup nietypowych i defaworyzowanych jako uczestnikom edukacji na poziomie licencjackim i magisterskim. Jednocześnie podkreślają, że spójny przekaz medialny na temat uniwersytetów mógłby znacząco przyczynić się do wykreowania jednolitej wizji szkolnictwa wyższego, która obecnie jest wewnętrznie niespójna i sprzeczna. W tym kontekście C. Snowden i S. Lewis podkreślają, że dalsze badania na temat wpływu mediów na kreowanie wizerunku szkolnictwa wyższego powinny być prowadzone i że tego typu analiza może być pomocna także w tworzeniu i zmianie warunków strukturalnych dla szkolnictwa wyższego w Australii.